

tror også, at vi løser den meget vanskelige opgave i hovedstadsområdet.

Alle de problemer, inklusive eksemplerne i den pjece, som hr. Schmidt nævner, vedrører overgangsordningen, indtil de her planer er på plads. Og den er bevidst gjort stiv af hensyn til at fremme de mere fleksible rammer, der nu bliver fastlagt landet over, og som gør netop det, vi gerne vil alle sammen: at der også er liv i de små og mellemstore byer i fremtiden, at den lille butik også har en chance, at det ikke kun er de store kapitalkæder, der skal bygge og investere og gøre det herhjemme.

Så lad os dog glæde os over, at denne overgangstid nu er forbi, og at vi går ind i en periode, hvor amt efter amt får godkendt deres planer. Det vil ske i løbet af 1 år, tror jeg. Vi vil være færdige med stort set alle amter, og det vil sige, at så er de her rammer til stede.

Det er jo virkelig bagudskuende!

Ja, nu ser jeg nede i salen, at hr. Schmidt også er i færd med at forføre hr. Kalnæs, og jeg er nødt til at sige, før denne forførelse fuldstændig tager magten fra i øvrigt fornuftige mennesker, at det her kommer til at virke godt. Hvis man vil have lavet loven om, skal man da først og fremmest se de her rammer, som nu bliver fastlagt ude i amterne, og som jo vil løse hr.

Kalnæs' problem på Ærø, ligesom de vil løse problemet omkring supermarkedet i Århus og vil løse problemet omkring Bov osv., samtidig med at vi forhindrer alt det, som jeg tror ikke bare et stort flertal i befolkningen – det ved jeg måske er en mindre detalje i det her spil – ønsker, men som alle de organisationer, jeg har nævnt tidligere, ønsker. Men jeg tror sågar også, at et flertal her i Folketinget ønsker, at vi skal bevare store, mellemstore og mindre bysamfund, og at vi ikke skal have al udvikling til at ske uden for byerne. Det er jo faktisk det gode resultat af den diskussion, vi har her.

Den debat er jo vundet til fordel for fornuften, så lad os dog tage diskussionen igen, når vi kender rammerne, og dem kender vi i løbet af 1 år. Lad os se, om de ikke netop har givet den fleksibilitet og det lokale selvstyre, som vi alle sammen efterlyser og gerne vil have, samtidig med at balancen, som var baggrunden for forslaget i sin tid, blev gennemført.

Jeg var faktisk meget, meget ked af fru Henriette Kjærs indlæg her i dag. Det er jeg nødt til at sige. Der var jo intet tilbage af hr. Bendt Bendtsens løfte til detailhandelen. Intet. Det var udraderet fra Jordens overflade. Der

var intet tilbage. Der var ikke engang en lille spire af håb for detailhandelen og dens organisationer i det her. Men lad os nu håbe – jeg kender jo fru Henriette Kjær som et fornuftigt menneske – at vi kan snakke videre om det, og det vil jeg også meget gerne gøre i udvalget, når vi har det faktiske materiale ude fra amterne, så vi kan se, hvordan det faktisk virker i det virkelige liv.

Mit indtryk er, at forholdet mellem kommunerne indbyrdes og mellem kommunerne og amtet er bedre end det nogen sinde har været før, når det drejer sig om detailhandel. Hvor det tidligere var sådan, at man var ved at rive hovederne af hinanden på det her spørgsmål, så er der nu tale om samarbejde og harmoni. Det er jo ikke så dårligt.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Hvis man skal overbevise, skal man også forholde sig lidt til virkeligheden. Og nogle af de eksempler, der nævnes med hensyn til ministeren, har karakter af at være nogle eksempler, som hidrører fra overgangsordningen, og så er det jo enerverende at høre, at det har ramt dén, det har ramt dén, det har ramt dén. I sidste ende er det jo et spørgsmål om, hvem der bestemmer. Detailhandelen har under alle omstændigheder en begrænsning. Der er grænser for, hvor stor en detailhandel vi kan have. I sidste ende er det et spørgsmål om, hvem der skal bestemme. Er det tilfældige kapitalinteresser, der skal bestemme, hvor det skal ligge? For hvis de får lov til at bestemme, så får de lov til at udbygge på bestemte steder, og så rammer det andre steder.

Det, vi har lavet nu, er faktisk en mulighed for, at vi demokratisk kan bestemme, hvem det skal ramme, at vi demokratisk kan bestemme i et samspil mellem amt og kommune, hvor vi skal have denne her udvikling, og med mulighed for også at snakke om fleksibilitet. Det har vi ikke en jordisk chance for, hvis det er kapitalen, der skal bestemme det ved kapitalens frie spil.

Som det sidste vil jeg sige: Nu snakkes der meget om de store centre ude omkring. Det, der jo er tendensen nu, er, at udviklingen kommer i bymidterne. Men det betyder ikke, at vi ikke har brug for en udvikling og for en regulering og for en demokratisk diskussion. Jeg kommer selv fra et område, hvor vi klart er i gang med en diskussion om en nyt handelsområde i by-